

4 מבית מס' 13 עברו ורוצחים לבית מיספר 15, הרגו בו בשיטתיות, התבלצו בקומה העליונה הנראית בתמונה אחרי ההתפוצצות.

3 משגילו כי בית-הספר ריק, חצו הרוצחים בריצה את רחוב יהודה הלוי, נכנסו לבית מיספר 13, שם רצחו את אסתר כהן ובתה שולה, בקומת-הקרקע, ויצאו לאחור זמן קצר להמשך דרך-הדמים שלהם. בחזית הבית חור חדירה של פצצת בוזקה.

תחנתם הראשונה של הרוצחים היתה בית-הספר היסודי עלישם קורצ'אק, אליו כוונה משימת-הרצח המקורית שלהם. אלא שתודות לחופשת חג-הפסח היה בית-הספר ריק.

שמונה! - זעקו האבלים

המשתוללים על הבמה, עליה ניצב שר-המישטרה, זמן קצר אחרי שתחל לשאת את נאום ההספד שלו. ואומנם, היה זה נאום שיכול היה להרגיז. בנאום כתוב מראש, הפריח השר מעל ראשי המתאבלים מילים שרק הבהירו להם עדימה אטומה הממשלה לכאבם ובעיותיהם. רק תודות לאנשי מישטרה-הגבול, שגוננו עליו והצליחו לחלצו מתמקום במהירות, ניצל השר הליל מליניץ' בטוח. גם תפילת אל-מלא-רחמים, נבלעה ברע"מים אדירים. „איפה דיין? — שיבוא לגור כאן!“ זעקו ברוחת בהמון. „איפה ה' פרחים של הנשיא — גם הילדים שלנו איך הבנים פרחים!“ זעקו נשים היסטוליות. „נהרוג כל ערבי שנתפוס!“ איימו הפרח"הים בצווחות.

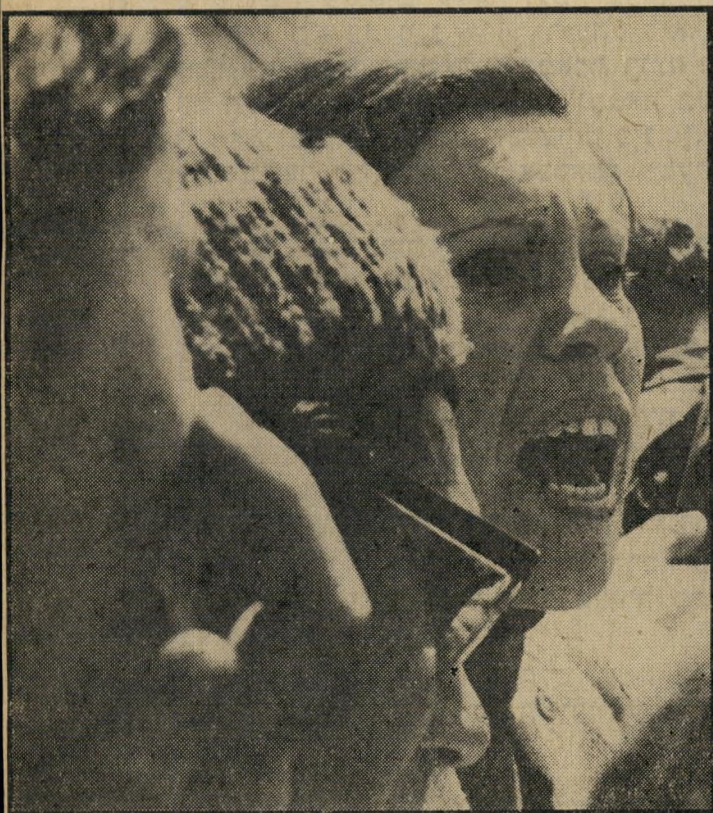
זעם ההמון, ממנו נחלץ השר הליל, לא היה מכוון נגדו אישית. אבלי קריית-שמונה מצאו בו את הכתובת היחידה אליה יכלו להפנות את זעמם: ממשלת-ישראל. אך ממשלת-ישראל לא היתה שם. חבריה ש' שלחו נציג זוטרי לייצגם בהלווייה, אולי חששו לנסוע, אחרי שהגיעו אליהם הדיורי חים על הרוחות הסוערות שם. ואולי היתה זו תחושת-האשמה, שמנעה מהם להראות את פניהם מול עיניהם ה' מאשימות של תושבי קריית-שמונה.

פידאיון שבוצע בקירכם עורר בהם ריג' שות תיסקול על נטישתם והפקרתם, צעדו אחרי 16 זארונות המכוסים בדיגלי-הלאום, שנישאו על כתפי חיילים ושוטרים, כשהם בוכים וזועקים. אבל הם חיפשו כתובת להפנות אליה את זעקות כאבם, שלשימען התעלפו גם חיילים, מהקשוחים ביותר. כתובת כזאת לא נמצאה להם. כאשר גילה החמון שטוף-הזעם, כי ממ' שלתי-ישראל כולה לא טרחה לשלוח ל' הלווייה אלא את אחד מאחרוני שריה, את השר הבלתי-יבכיר ביותר שלה, שר המישטרה שלמה הליל — וזאת כנראה רק בשל היותו בן עוזת-המיוזרה, שלהם נצרי גות נכבדה בקריית-שמונה — התפוצץ ה' מתח שנאגר בעיירה במשך השעות שהלפו מאז הטבח ועד להלווייה — והפך להפגנת מחאה אדירה נגד השלטון.

יום קודם-לכן שפכו בני קריית-שמונה את זעמם על שרידי גופות הרוצחים, ש' התרסקו לרסיסים בתוך הדירה ממנה קצרו את קצירי הדמים שלהם. הם התנפלו על השוטרים שהוציאו את שרידי הגופות על אלונקות, שרפו אותן באמצע הכביש, בהלווייה נידמה היה שההמון אחוז האמוק עומד לעולל לנציג ממשלת-ישראל מה שעוללו לגופות המחבלים. באגרופים קמוצים ובוזקות-שבר התנפלו בני-העיירה

אלפים איש המומים ליוו את 16 קורבנות הטבח, שארונותיהם כוסו בדיגלי-הלאום, אל מנוחתם ור הפך במהירות להפגנת זעם כנגד השלטון.

אבל אילמת, יגון קפוא, עיניים יבשות, יללת יסורים ללא מילים